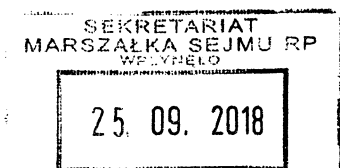

Do druku nr 2812

DPP.SSL-0211.5.2018

Warszawa, dnia 24 września 2018 r.

MK-020-1072(2)/18

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu*Szanowny Panie Marszałku,*

w odpowiedzi na pismo z dnia 10 września 2018 r. (znak GMS-WP-173-137/18), przekazujące w trybie art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 621, z późn. zm.) rządowy *projekt ustawy zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru oraz ochrony inwestorów na rynku* (druk 2812) celem przedstawienia opinii, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

Jednym z najważniejszych aspektów prawidłowego funkcjonowania organu nadzoru nad rynkiem finansowym jest jego niezależność, gwarantująca mu autonomiczne podejmowanie działań nadzorczych, odpowiednio do identyfikowanych na rynku finansowym zagrożeń. Projektowana ustawa, dokonując zamierzonego wzmocnienia nadzoru nad rynkiem finansowym, winna zatem uwzględniać, specyfikę ustrojowej pozycji organu nadzoru, zgodnie z międzynarodowymi standardami w tym zakresie. Uwagę na ten aspekt zwracali także przedstawiciele misji FSAP - Programu Oceny Sektora Finansowego, przeprowadzanej przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy i Bank Światowy na zaproszenie Rządu RP dla dokonania oceny wdrożenia w Polsce Zasad Bazylejskiego Komitetu Nadzorców Bankowych dotyczących przede wszystkim organizacji nadzoru bankowego. Z tego względu należałoby odstąpić od przewidzianej w projekcie podległości Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, jako państwowej osoby prawnej, Prezesowi Rady Ministrów, i zastąpić ten rodzaj więzi prawnych obecnie funkcjonującą relacją nadzoru, zgodnie z funkcjonującym obecnie w przepisach ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, projektowany przepis powinien posługiwać się określeniem „nadzór Prezesa Rady Ministrów”, dodatkowo „z wyłączeniem zakresu właściwości Komisji Nadzoru Finansowego”, a więc kwestii związanych z merytorycznym wykonywaniem nadzoru nad rynkiem finansowym. Rozwiązanie takie w pełni respektowałoby także uwarunkowania ustrojowe związane z udziałem w składzie Komisji Nadzoru Finansowego Prezesa NBP lub delegowanego przez niego członka Zarządu NBP oraz przedstawiciela Prezydenta RP.

Z perspektywy zapewnienia Komisji Nadzoru Finansowego odpowiedniego poziomu niezależności kluczowe znaczenie ma zapewnienie Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego właściwych mechanizmów finansowania, odpowiednio dostosowanych do nowego prawnego statusu Urzędu i utrzymujących zasadę, że koszty jego funkcjonowania pokrywane są z wpłat i opłat dokonywanych przez podmioty prowadzące działalność na rynku finansowym i objęte publicznym nadzorem sprawowanym przez Komisję Nadzoru Finansowego. Skutek projektowanej ustawy w postaci finansowego usamodzielnienia się Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego wobec budżetu państwa, w oparciu o własne przychody, powinien zostać zrealizowany już w roku 2019. Jest to rozwiązanie możliwe do zrealizowania na gruncie projektowanej ustawy, pod warunkiem zapewnienia Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego odpowiednich środków na pierwszy kwartał funkcjonowania. Urząd Komisji Nadzoru Finansowego w obecnym statusie jednostki budżetowej wszelkie środki odprowadza bowiem do budżetu państwa i nie będzie począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r. dysponował żadnymi środkami umożliwiającymi funkcjonowanie. Problem ten rozwiązywałoby udzielenie Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego jednorazowej dotacji podmiotowej z budżetu państwa w szacowanej wysokości nie mniej niż 75 mln zł. Dotacja taka zapewniłaby płynność finansową przez okres niezbędny do czasu uzyskania odpowiednich środków od podmiotów nadzorowanych, co byłoby możliwe na przełomie I i II kwartału, pod warunkiem wydania nowych rozporządzeń Prezesa Rady Ministrów regulujących terminy dokonywania wpłat przez podmioty nadzorowane. Biorąc pod uwagę spodziewane terminy wejścia w życie projektowanej ustawy jest to w pełni wykonalne. Dotacja podmiotowa zostałaby zrefundowana budżetowi państwa z dochodów, które Urząd uzyskałby w 2019 r. z tytułu wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Uzyskane w 2019 r. środki stanowiłyby dochód budżetu państwa do wysokości równowartości udzielonej z budżetu państwa dotacji podmiotowej. Przychody ponad tę kwotę stanowiłyby środki finansowe pozostające w dyspozycji Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego. Rozliczenia finansowe z budżetem w 2019 r. powinny zostać skonstruowane w taki sposób, aby były dla niego neutralne, a co za tym idzie, aby ciężar kosztów funkcjonowania nadzoru już od pierwszego roku funkcjonowania nowych rozwiązań ustawowych przejął bezpośrednio nadzorowany rynek. Z tego względu rozwiązanie to wydaje się być rozwiązaniem optymalnym.

Trzecim kluczowym aspektem jest utrzymanie ciągłości działania Komisji Nadzoru Finansowego. Idzie tu przede wszystkim o utrzymanie ciągłości prawnej wszelkiego rodzaju czynności nadzorczych, w tym decyzji administracyjnych, wydanych przed dniem 1 stycznia 2019 r. oraz utrzymanie ciągłości wszczętych i niezakończonych postępowań. Istotny wymiar ma także utrzymanie ciągłości pełnionych funkcji przez dotychczasowych członków Komisji i osoby wchodzące jej skład, tak aby rozszerzenie składu Komisji Nadzoru Finansowego nie konstytuowało na nowo organu nadzoru nad rynkiem finansowym, ale – zgodnie z celem projektowanej ustawy – wzmacniało wykonywanie funkcji nadzorczych. Odpowiednio powinno to oznaczać – i jest to zgodne z przedłożonym projektem – zapewnienie ciągłości stosunku pracy pracowników dzisiejszego Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego.

Odniesić należałoby się także do ważnej dla funkcjonowania Komisji Nadzoru Finansowego kwestii wymiany informacji, w tym chronionych ustawowo, z poszczególnymi organami państwa. Projektowana ustawa w dużej mierze usuwa obecne bariery w tym obszarze.

W zakresie relacji z Prezesem Rady Ministrów wprowadza jednakże rozwiązania, które wymagają korekty. W art. 10 pkt 7 projektu, w dodawanym art. 16a ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, ust. 1 wprowadzany jest przepis, który skutkować będzie obowiązkiem przekazywania Prezesowi Rady Ministrów całokształtu informacji będących w posiadaniu Przewodniczącego KNF i jego Zastępców co jest w praktyce niewykonalne. Przepis ten należałby doprecyzować w ten sposób, że informacje te przekazywane będą na żądanie Prezesa rady Ministrów lub z własnej inicjatywy Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego. W ten sposób obowiązek przekazywania informacji zostanie ograniczony do zakresu rzeczywistych potrzeb Prezesa Rady Ministrów, a przy tym zapewniona zostanie możliwość efektywnej komunikacji także ze strony Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego.

Wskazać należy także na wybrane dodatkowe kwestie regulacyjne, które powinny znaleźć się w projekcie.

Pierwsza z tych kwestii to zmiana dotycząca trybu kontroli i uprawnień kontrolnych Komisji Nadzoru Finansowego wobec banków w zakresie czynności, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Czynności kontrolne w tym zakresie powinny być na podstawie przepisów regulujących zasady i tryb kontroli wobec podmiotów prowadzących działalność na rynku kapitałowym. Podmioty świadczące usługi na rynku kapitałowym podlegają kontroli zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Opisany w niej całokształt trybu kontroli został zaprojektowany w celu przeprowadzania skutecznej i wielokierunkowej kontroli podmiotów nadzorowanych. Należy zwrócić uwagę, iż dyrektywa MiFID, a w szczególności pakiet regulacji MiFID II stawiają firmy inwestycyjne oraz banki działające na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, przed szczególnym wyzwaniem dostosowania się do zmieniającego się środowiska regulacyjnego, co powinno skutkować adekwatnym poziomem kontroli ze strony Komisji Nadzoru Finansowego. W obecnej formie inspekcje bankowe odbywają się na podstawie ustawy Prawo bankowe i ustawy - Prawo przedsiębiorców, a także prowadzone są w oparciu o tryb uregulowany uchwałą Komisji Nadzoru Finansowego nr 312/2012, który jest istotnie odmienny od trybu kontroli przewidzianego do kontroli firm inwestycyjnych. Jednak środki nadzorcze i uprawnienia kontrolne Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie prowadzenia inspekcji działalności banków na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi w obecnej formie są niewystarczające do pełnego, w porównaniu z trybem przewidzianym ustawą o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, ustalenia rzeczywistego sposobu prowadzenia działalności i weryfikacji jej zgodności z regulacjami MiFID oraz MiFID II. W centrum regulacji dyrektyw MiFID jest bowiem przede wszystkim ochrona klienta detalicznego jako nieprofesjonalnego uczestnika rynku. W kontaktach z firmą inwestycyjną lub bankiem prowadzącym działalność na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, klient powierza swoje środki finansowe oraz podejmuje decyzje inwestycyjne w przekonaniu, że instytucja zaufania publicznego, której licencjonowana działalność jest regulowana i nadzorowana, będzie świadczyła usługi i realizowała czynności w oparciu o swoją wiedzę zawodową oraz przy uwzględnieniu najlepszego interesu swojego klienta. Organ nadzoru powinien zatem posiadać adekwatne środki do skutecznego prowadzenia swoich działań kontrolnych.

Tryb i zakres kontroli uregulowany w ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym jest ściśle dostosowany do weryfikacji wymogów wynikających z ww. aktów prawnych, a tym samym jest on właściwy i skuteczny do prowadzenia kontroli nad podmiotami, których dotyczą obowiązki nałożone pakietem MiFID II. Za powyższym rozwiązaniem przemawia:

1) szybkość i skuteczność trybu przewidzianego w ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym

2) szersze uprawnienia zarówno Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, jak i kontrolerów;

3) spójność trybu kontroli banków prowadzących działalność maklerską w charakterze firmy inwestycyjnej oraz banków prowadzących działalność na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie, świadczących tożsame usługi i podlegających tożsamym wymogom regulacyjnym MiFID;

4) wiedza i doświadczenie Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie stosowania rozwiązań wynikających z trybu kontroli przewidzianego w ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, poparte wypracowanym opiniami prawnymi Urzędu;

5) zniesienie sytuacji arbitrażu regulacyjnego w zakresie uprawnień kontrolnych Komisji Nadzoru Finansowego wobec firm inwestycyjnych i banków działających na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, a co za tym idzie – sposobu badania i oceny działań realizowanych przez te kategorie podmiotów, które w istocie opierają się na tych samych przepisach dyrektywy MIFID i MiFID II.

Co istotne, rozwiązanie takie nie będzie powodować wyłączenia banków prowadzących taką działalność z dotychczasowego trybu inspekcyjnego, którym będą poddawane zgodnie z obecnymi praktykami nadzorczymi dla banków w zakresie nadzoru ostrożnościowego.

Kolejna kwestia wymagająca uregulowania związana jest z tym, że przepisy ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi nie regulują w sposób wyczerpujący sposobu funkcjonowania zgromadzenia inwestorów, w tym kwestii dotyczących jego zwoływania oraz podejmowania uchwał. Szczegółowe zagadnienia związane ze zwoływaniem (np. miejsce ogłoszeń, ich treść) oraz podejmowaniem uchwał (np. większość niezbędna do podjęcia uchwał – w przypadkach gdy ustawa jej nie przesądza lub też gdy postanowiono o wprowadzeniu surowszych wymogów w stosunku do przewidzianych w ustawie) powinny wynikać ze statutu funduszu. W związku z tym jest uzasadnione pozostawienie w treści przepisu art. 143 ustawy o funduszach inwestycyjnych (...) obecnego ust. 2 stanowiącego, iż sposób i warunki zwołania zgromadzenia inwestorów oraz podejmowania uchwał określa statut funduszu.

Dodatkowo, w związku z przyznaniem w projektowanej ustawie KDPW SA nowych kompetencji, które zgodnie z projektem wejdą w życie bądź 14 dni od jej ogłoszenia lub od dnia 1 stycznia 2019 r. niezbędne będzie zatwierdzenie przez Komisję zmian regulaminu KDPW SA w związku z nowymi kompetencjami. W związku z powyższym niezbędne jest uzupełnienie projektowanej ustawy o przepis przejściowy zapewniający Komisji Nadzoru Finansowego odpowiedni termin na postępowania administracyjnego w przedmiocie zatwierdzenia zmian regulaminu KDPW SA, które wymaga uzyskania opinii Prezesa NBP. W ocenie Komisji Nadzoru Finansowego termin dwóch miesięcy na dostosowanie regulaminu

KDPW do przepisów zmienionej ustawy o obrocie instrumentami finansowymi jest terminem wystarczającym.

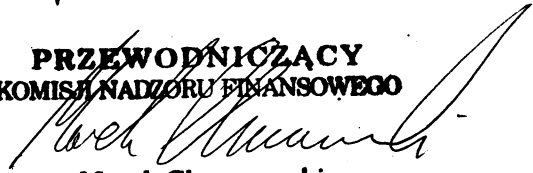
Podnieść należy także kwestie skutków jakie może wywołać zmiana projektowana w art. 5 w zakresie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (zmiana art. 6 tejże ustawy) polegająca na wprowadzeniu obowiązkowej dematerializacji listów zastawnych, oraz analogiczna zmiana projektowana w art. 13 w zakresie zmiany przepisów art. 8 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, która wprowadza zakaz formy dokumentu dla obligacji. Zrozumiałym jest cel projektowanej nowelizacji w tym zakresie, pozwala on bowiem identyfikować zaangażowanie poszczególnych podmiotów w emisje papierów wartościowych, które dotychczas nie podlegały obowiązkowej dematerializacji. Należy jednak wskazać, że skutkiem tak zaprojektowanej nowelizacji byłoby uniemożliwienie emisji listów zastawnych lub obligacji na obce rynki, w przypadku gdy jako macierzysty wskazywany byłby depozyt papierów wartościowych państwa, w którym przeprowadzana jest emisja listów zastawnych lub obligacji. Tym samym nowelizacja w tym zakresie może mieć negatywny wpływ na działalność emisyjną na rynkach zagranicznych.

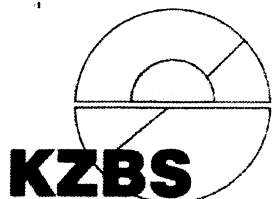
Przedstawiając powyższe stanowisko odnośnie projektu ustawy jednocześnie zmuszony jestem zaznaczyć, że bardzo szybkie tempo prac legislacyjnych, podyktowane zamiarem wprowadzenia zmian ustawowych z początkiem najbliższego roku budżetowego, w kontekście zakresu i charakteru projektowanych zmian, odnoszących się w dużej mierze do zmiany statusu prawnego i zasad funkcjonowania polskiego organu nadzoru nad rynkiem finansowym, rodzi ryzyko uchwalenia przepisów niespójnych lub niekompletnych, zwłaszcza w odniesieniu do ustaw regulujących zasady nadzoru w poszczególnych sektorach rynku finansowego.

Mając powyższe na względzie zwracam się z prośbą o umożliwienie udziału przedstawicieli Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w pracach legislacyjnych na etapie parlamentarnym, na forum sejmowej Komisji Finansów Publicznych. Pozwoli to przedstawienie szczegółowych uwag do poszczególnych przepisów, przedłożony projekt ustawy wymaga bowiem szeregu uściśleń o charakterze legislacyjnym.

Z pozdrowieniem,

**PRZEWODNICZĄCY
KOMISJI NADZORU FINANSOWEGO**

Marek Chrzanowski

Warszawa, 21.09.2018 r.

KZBS/W/10/421/2018/MK

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie,

Biorąc pod uwagę zakres projektowanych zmian zawartych w opiniowanym Projekcie i ich doniosłość dla sektora bankowego, KZBS poniżej przedstawia uwagi odnośnie, naszym zdaniem, najważniejszych z nich.

Jak wynika z samej nazwy Projektu ustawy, ma ona na celu wzmocnienie nadzoru oraz ochrony interesów inwestorów na rynku finansowym. Z uzasadnienia Projektu wynika z kolei, że przedmiotowy dokument został przygotowany w celu zmiany sposobu finansowania Komisji Nadzoru Finansowego oraz Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, zapewnienia lepszej koordynacji polityki państwa wobec rynku finansowego oraz wcześniejszej identyfikacji związanych z jego funkcjonowaniem zagrożeń, a tym samym zagwarantowanie bezpieczeństwa inwestorów szeroko rozumianych interesariuszy systemu finansowego.

Analiza projektowanych rozwiązań prowadzi jednak do wniosku, że planowane zmiany w pierwszym rządzie mogą wpłynąć w znaczący sposób na koszty funkcjonowania tego organu oraz generować utrudnienia dla instytucji finansowych, w tym banków. Projekt nie zawiera też systemowych rozwiązań, które w sposób kompleksowy mogłyby czynić Urząd bardziej otwarty zjawisku nowych trendów, w tym nowych trendów w technologii i modelach biznesowych w dziedzinie szeroko rozumianych usług finansowych. Potęgowane jest natomiast wrażenie większej restrykcyjności wobec rynku.

Poniżej uwagi odnośnie najbardziej znaczących z projektowanych zmian.

1. Projekt przewiduje zniesienie obecnie istniejącej KNF i likwidację UKNF oraz utworzenie w ich miejsce UKNF, jako państwowej osoby prawnej i KNF, jako organu UKNF. W uzasadnieniu Projektu wskazano, że Urząd jako państwowa osoba prawna uzyska niezależność w dysponowaniu posiadanymi funduszami, co pozwoli na lepsze wykorzystanie dostępnych środków na bieżące potrzeby Urzędu. W celu sfinansowania działania Urzędu podmioty nadzorowane będą wносить

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

Strona 1 z 4

L.dz.
Data wpływu 26-09-2018

składki i opłaty bezpośrednio na rachunek Urzędu. Wskazać należy, że mimo, iż autorzy Projektu przewidzieli utrzymanie obecnej struktury organizacyjnej UKNF w ramach nowego UKNF, to i tak likwidacja Komisji i Urzędu oraz utworzenie nowego Urzędu bez wątpienia pociągnie za sobą określone koszty. Jako, że podmioty nadzorowane ponoszą koszty w wysokości zapewniającej skuteczność sprawowania nadzoru przez KNF, koszty związane z planowanymi zmianami, w tym wszystkie koszty administracyjne, zostaną w całości pokryte przez nadzorowane podmioty, w tym banki. Można zatem spodziewać się podwyższenia kwoty wpłat na ich pokrycie od banków.

2. W Projekcie przewidziano utworzenia Funduszu Edukacji Finansowej i powołanie Rady Edukacji Finansowej. Nie kwestionując konieczności prowadzenia edukacji społeczeństwa w zakresie zasad funkcjonowania rynku finansowego i ryzyk z nim związanych, tworzenie odrębnego Funduszu oraz powoływanie dodatkowego organu w postaci Rady, wydaje się być rozwiązaniem nie do końca przekonującym. Pociągnie natomiast za sobą koszty związane z organizacją i działaniem Funduszu oraz obsługą Rady. Co prawda, Projekt precyzuje źródła finansowania Funduszu, nie mniej jednak niewątpliwie rozbudowa administracji KDPW, niezbędna do zapewnienia sprawnego działania Funduszu i Rady będzie generować dodatkowe koszty. Świadczy o tym chociażby postanowienie Projektu ustawy zmieniające art. 146 c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, zgodnie z którym koszty prowadzenia Funduszu będzie ponosić KDPW, który będzie mógł na poczet pokrycia kosztów zatrzymać 3 % przychodów Funduszu. Wydaje się, że funkcje jakie pełnić ma Fundusz i Rada mogłyby być realizowane w ramach obecnie istniejącej struktury administracyjnej.

3. Zarówno w ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (art. 29 ust.1), jak i w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym (art. 18 i) czas trwania kontroli prowadzonej w nadzorowanym podmiocie wydłużono z 6 do 12 miesięcy. Uzasadnienie dla tak znacznego, dwukrotnego wydłużenia terminu nie zostało w Projekcie przedstawione. Natomiast tak długi termin trwającej kontroli może budzić obawy zarówno z punktu widzenia utrudnień w normalnym funkcjonowaniu kontrolowanego podmiotu, a w szczególności małych podmiotów rynku finansowego, jak i kosztów związanych z kontrolą. Na marginesie tylko trzeba wspomnieć, że powyższa zmiana jest szczególnie zadziwiająca biorąc pod uwagę fakt, że wydaje się, że celem zmian w nadzorze nad instytucjami finansowymi powinno być m.in. zapewnienie sprawniejszego nadzoru, czemu wydłużenie terminu kontroli zdaje się w sposób oczywisty przeczyć.

4. Podobna uwaga dotyczy również zmiany w ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, polegającej na wydłużeniu z 48 do 96 godzin blokady rachunków w przypadku uzyskania przez UKNF informacji, że transakcja dokonana lub która ma zostać dokonana może mieć związek z

popelnieniem przestępstwa określonego w art. 181 – 183 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Uzasadnienie dla tej drastycznej zmiany nie jest znane.

5. Projekt przewiduje również zwiększenie do dziewięciu liczby członków KNF. W Komisji zasiadać będą dodatkowo: przedstawiciel Prezesa Rady Ministrów, przedstawiciel Prezesa UOKiK, przedstawiciel Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, przedstawiciel ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania służb specjalnych, z tym, że trzech ostatni nowi członkowie uczestniczyć będą w posiedzeniach Komisji wyłącznie z głosem doradczym. O ile w pełni uzasadnionym wydaje się rozszerzenie Komisji o przedstawiciela Prezesa Rady Ministrów czy BFG, to już udział w Komisji przedstawiciela ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania służb specjalnych wydaje się niepokojące i trudne do uzasadnienia lakonicznie brzmiącymi i wielce „pojemnymi” względami bezpieczeństwa Państwa. Już obecnie, na podstawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, KNF posiada odpowiednie uprawnienia w tym zakresie, pozwalające na adekwatne działania w przypadku stwierdzanych nadużyć.

W związku z rozszerzeniem składu Komisji wzrósł także krąg podmiotów oraz osób mających dostęp do informacji, w tym chronionych, będących w posiadaniu KNF. Poza dotychczas uprawnionymi podmiotami, na podstawie projektowanych zmian, informacje będą wymieniane także pomiędzy KNF a Kancelarią Prezesa Rady Ministrów, Bankowym Funduszem Gwarancyjnym, Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Agencją Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencją Wywiadu, Służbą Kontrwywiadu Wojskowego, Służbą Wywiadu Wojskowego oraz Centralnym Biurem Antykorupcyjnym. Informacje będą mogły być także przekazywane przez członków Komisji pracownikom ww. organów w celu przygotowania np. opinii. Określenie tak szerokiego kręgu osób, które będą miały dostęp do informacji objętych pracami Komisji budzić musi niepokój, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że krąg ten w dużej mierze poszerza się o organy związane z ochroną państwa a nie z rynkami finansowymi czy gospodarką państwa, nadając KNF w istocie charakter instytucji śledczej.

6. Kolejną istotną z projektowanych zmian jest wprowadzenie obligatoryjnej dematerializacji obligacji korporacyjnych, certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez fundusze inwestycyjne zamknięte oraz listów zastawnych, niezależnie od tego, czy były przedmiotem oferty publicznej oraz czy są przeznaczone do obrotu w jakimkolwiek systemie obrotu. Instrumenty te będą podlegały obowiązkowej rejestracji w depozycie papierów wartościowych, na zasadach obowiązujących obecnie dla publicznych papierów wartościowych i obligacji skarbowych. Rozwiązanie takie, szczególnie w zakresie obligacji korporacyjnych, powinno naszym zdaniem zostać bardzo starannie

przemysłane. Obligacje korporacyjne stanowią często alternatywne dla kredytu źródło pozyskania finansowania rozwoju lub w określonych sytuacjach, kapitału przez spółki. Emisja obligacji jest często prowadzona w ofercie niepublicznej, skierowanej do ograniczonego kręgu inwestorów. Ten sposób pozyskania środków przez podmioty gospodarcze staje się coraz popularniejszy. Wprowadzenie przymusowej dematerializacji i rejestracji obligacji korporacyjnych spowoduje wzrost formalizmu i kosztów z tym związanych, a co za tym idzie może spowodować ograniczenie rozwoju tego segmentu rynku. Z drugiej strony rodzi się pytanie o możliwość zagwarantowania odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa z punktu widzenia technologii obsługujących dematerializację. Równie ważnym wydaje się być pytanie o kwestie zgodności zabiegu dematerializacji z postanowieniami np. kodeksu spółek handlowych, nie wymienionych pośród aktów podlegających zmianom w trybie projektowanej ustawy. Natomiast bez wątpienia proponowane rozwiązanie, w szczególności system rejestracji w KDPW, pozwoli KNF pozyskać szczegółowe informacje na temat wszystkich emitowanych niepublicznych papierów dłużnych.

7. Art. 19c. 1. Projektu przewiduje, iż roczne sprawozdanie finansowe Urzędu Komisji podlega badaniu przez firmę audytorską. Zastanawia w tym kontekście propozycja obciążenia Prezesa Rady Ministrów dokonywaniem corocznie wyboru firmy audytorskiej dla tej czynności. Także wątpliwości może budzić pozostawienie (w pkt.3) bez rozstrzygnięcia, jaki tryb należałoby zastosować w przypadku gdy sporządzone przez Komisję roczne sprawozdanie finansowe Urzędu Komisji, przekazane wraz ze sprawozdaniem z badania Prezesowi Rady Ministrów, nie zostanie zatwierdzone, albowiem Projekt przewiduje przekazanie ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych w terminach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, jedynie sprawozdania zatwierdzonego przez Prezesa Rady Ministrów.

2
2012.02.15
PREZES ZARZĄDU
Krystyna Majerczyk-Żabówka

Do wiadomości:

- 1) Pan Piotr Nowak, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów
- 2) Pan Andrzej Szlachta, Przewodniczący Komisji Finansów Publicznych

Warszawa, 24 września 2018 r.

PIU 1120/2018

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data wpływu 26.09.2018

**Szanowny Pan
Adam Podgórski
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu**

Szanowny Panie Ministrze,

w uzupełnieniu do przekazanej pismem z dnia 20 września 2018 r. o sygnaturze PIU 1112/2018 opinii do rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru oraz ochrony inwestorów na rynku finansowym (sygnatura Kancelarii Sejmu: GMS-WP-173-237/18) Polska Izba Ubezpieczeń uprzejmie przedstawia dodatkowe spostrzeżenia i propozycje zakładów ubezpieczeń dotyczące funkcjonowania nadzoru finansowego.

Zgodnie z art. 365 ustawy z dnia 11 września 2018 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej Komisja Nadzoru finansowego może wydawać rekomendacje skierowane do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. Analogiczne regulacje zawiera prawo bankowe. Istotnym punktem dla usprawnienia funkcjonowania całego sektora finansowego byłby udział przedstawiciela rynku na posiedzeniu Komisji podczas dyskusji nad wytycznymi lub rekomendacjami dla rynku poprzedzającej wydanie tych rekomendacji. Powyższe umożliwiłoby wspólne wypracowanie regulacji dotyczących podmiotów rynku finansowego i zapewniło przedstawienie stanowiska rynku bezpośrednio na posiedzeniu Komisji Nadzoru Finansowego.

Ważnym elementem, usprawniającym funkcjonowanie podmiotów nadzorowanych, byłoby skrócenie długości prowadzonych postępowań przez UKNF oraz odformalizowanie procedur, np. poprzez szersze dopuszczenie dokumentacji w formie elektronicznej. W tej sytuacji, z punktu widzenia podmiotów nadzorowanych, proces naprawczy oraz wdrożenie rekomendacji organu nadzoru następowałoby sprawniej i szybciej - co ma ogromne znaczenie dla bezpieczeństwa funkcjonowania na rynku finansowym.

Jednocześnie, mając na uwadze system nakładania kar na podmioty nadzorowane w zakresie naruszeń zapisów art. 14 ust. 1-3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych,

Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w związku ze stwierdzeniem przypadków opóźnień w przyznaniu i wypłacie odszkodowania, należałoby rozważyć większą transparentność procesu decyzyjnego w przedmiocie wysokości kar i proporcjonalności wysokości nakładanych kar do wykazanych naruszeń przepisów

W odniesieniu do projektowanych zmian prawnych w zakresie obrotu instrumentami dłużnymi w sposób zmaterializowany należy rozważyć propozycję ograniczenia obligatoryjnej dematerializacji do obligacji, w których wartość nominalna jednej obligacji nie przekracza kwoty 50.000 Euro. Pozwoliłoby to z jednej strony na większą kontrolę obligacji, które obejmowane są przez podmioty nieprofesjonalne, ale nie tworzyłoby dodatkowych barier w obrocie dla podmiotów profesjonalnych. Podmioty profesjonalne, tj. obejmujące obligacje o znacznej wartości, korzystają z pomocy specjalistów przy transakcjach i indywidualnie negocjują warunki emisji, w tym zabezpieczenia obligacji. Jest to istotne dla zakładów ubezpieczeń w dwóch aspektach, ponieważ z jednej strony emitują obligacje, a z drugiej nabywają je w ramach działalności lokacyjnej.

Z wyrazami szacunku,

Wiceprezes Zarządu
Polskiej Izby Ubezpieczeń

Andrzej Maciążek

mgr Andrzej Maciążek

tel. 22 420 51 87